

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 140. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519454928/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

ikke er forelsket, og den Maladie kjender jeg, Gud skee lov! ikke. Det er ellers Fanden til Tøser de franske – nævne Alting med sit reete Navn – reent ud; der er ikke et Ord i det hele Lexicon Tabuh for dem. Naar vore Damer vilde synke i Jorden af Skamfuldhed, saa staae de ret op og ned, og veed af ingen Verdens Ting. Jeg gaar og spadserer med en syttenaars nysselig Pige i Haven – hun bryder af midt i en Periode: „hvor vil De hen, Mademoiselle?“ spørger jeg; „à la chaise percée“ svarer hun ganske ugeneert; hopper ind, hopper ud igjen, tjatter til Borden af sin Kjøle, og – fortsætter Samtalen. – Og med alt dette, du Præst! ere de saa kydske som Maanen – jeg troer næsten det er fordi de snakke saa frit, og intet Forborgent har at rødme over.

Naa! om et Qvarteer skal jeg paa Vagt. Faaer jeg ikke Andet at bestille, skal jeg snart skrive Dig til igjen. – Adieu, Sjøleven!

Bouchain, Juni 1816.

Jeg har ham! jeg har ham! pauvre *Louis*, perit *Louis*, cher *Louis*! – Ecoutez! nu skal Du bareste høre!

Der er en Familie her i *Bouchain*, charmante Folk, som jeg tit besøger; Man lider mig ret godt; der for mit Snakketøj. For en tre Uger siden er Husets Damer – Mama og to Døttre – formerede med en lille forvildet Frøken fra Landet, en vittig Carnaille. Inden en halv Time vare vi To saa fortrolige, og skjændtes som om vi havde været Mand og Kone i tre Uger. Hun paastod, at alle Mennesker i Danmark komme til Verden med Træskoe, at vi boe i hule Træer, spise Agern og Ulvekjød, og at enhver nygift Kone faaer en Dragt Prygl i Morgengave af sin Mand. Jeg bejaede det Altsammen, og forøgede end ydermere dette smigrende Malerie med adskillige lyse Penselstrøg. Jeg fortalte hende: at alle vore Fruentimere kunne tale lige fra Fødselen af; men at de maae bære Mundkurv, som kun aflægges medens de spise og sove; at de dog have een fri Snakkedag om Maaneden, som alle Mandfolk da tilbringe under aaben Himmel; men at dem i Fisketiden ingen tilstaaes, da Silden ellers vilde blive forjaget fra Kysterne. Nu var Conversationen i fuld Gang; det gik Slag i Slag; de andre Tasker loe, klappede i Hænderne, æggede og opmuntrede os. Jeg har aldrig havt en interessantere Underholdning. Du kan sagtens vide, at jeg kommer der saa ofte, jeg har Lejlighed.

Stakkels Louise!

Forleden Dag tager *Louise* – saaledes hedder Landsbypigen – imod mig med en dansk Hilsen: „Goddag min Ær! ar di sovret vel?” Behagelig overrasket svarer jeg i samme Tungemaal; men hun erklærer, at hendes Sprogkundskab ikke strækker sig videre. Jeg tilbyder min Undervisning; hun tager mod den – dog først efterat jeg har maattet forsikre hende, at det Danske ikke skal fordærve hendes Taleorganer, eller tage Facner af hendes lille franske Mund. – *Heloise* og *Antoinette* ville ogsaa mod. Det skal Altsammen drives efter en ny Methode, Penseignement mutuel (indbyrdes Undervisning) og *Louise* være Bihjælper. Der skal vælges en Læsebog. Jeg foreslaaer Paul et Virginie; men den forkastes som altfor tydsk, altfor melancholisk. Corinna har samme Skjæbne – den er for engelsk. Endelig bliver *Stella* eenstemmigen valgt; og nu gaar det rask: mine vaklere Elever gjøre enorme Fremskridt.

Allerbedst som jeg igaar giver min Time, siddende med Ryggen imod Døren, de andre Tre foran mig, udstøder *Louise* et Skrig, springer op, og kaster sig om Halsen paa en Mand, der staar bag ved mig. I Førstningen kan jeg ikke see hans Ansigt; thi hun bedækker det med sine Kys; men han er gammel – hans hvidsprængte Haar blander sig med hendes mørkbrune Løkker. Det er hendes cher pere; det er – vor pauvre *Louis!* Jeg kjender ham paa Øjeblikket. „Med Tilladelse, min Herre!” siger jeg. „har De aldrig været i Dannemark?” – „Jo!” – „I R*****? i Aarene nogle og Halvfems?” – „Ja!” – „Husker De da ikke deres petit Chretien?” – „O mon Dieu!” raaber han, og omfavner mig – *indtarmer* mig; thi saaledes udtrykkes nærmest det franske inderlige, stormende embrasser.

Han kunde huske Alting. *Fris!* Han spurgte efter Dig, efter din Fader, efter *Jesper* Degn med den lille snollede Paryk, efter vor arrige Huusholderske – *tykkeb Satann*, som han kaldte hende – efter Morbærtræet udenfor Haugestuedøren, og efter *Peer* Kudsk, som altid titulerede ham Hr. *Laadvig!* Og hvor den gamle Mand var glad ved mig! *Louise* loe med Taarer i Øjnene – jeg havde aldrig troet, at det forvildede Dyr kunde græde – og saa sang hun med comisk Rørelse: ou peut on etre mieux etc.* I Sandhed det forekom mig, som om der pludselig var knyttet et Slægtskabs-Baad mellem hende og mig: saa

* „Hvor mon Man bedre er, end blandt sine Slægt og Venner?” – Gammelt Syngestykke.